

disse Forhold vanskeligt ved at fastholde Tingets Opmærksomhed, hvad Enslev netop ogsaa havde tilsigtet. Dog lød der stærkt Bifald, da han efter en længere Redegørelse for sin Politik sluttede med at sige, at det danske Folk under den lange Frihedskamp baade aandeligt og materielt havde levet over Evne og taget Forskud paa Nationens Kraft, hvorfor det for Tiden først og fremmest trængte til Ro og Selvbesindelse.

Formanden meddelte nu, at der var indkommen Begæring om Debattens Afslutning, og lidt efter begyndte Stemmegivningen. Den blev paa det ministerielle Partis Forlangende foretaget ved Navneopraab.

Medlemmerne blev alle siddende paa deres Pladser, og under dyb Stilhed begyndte Opraabene. Skønt Udfaldet paa Forhaand var givet, stemtes Sindene uvilkaarligt højtideligt, omtrent som naar en Familje Nytaarsnat staar samlet foran Uret og følger Visernes Gang i Aarets sidste Minutter. Alle følte, at med disse Øjeblikke udrandt en gammel Tid. En Storm- og Sværtdid gik afmægtig i sin Grav.

„Nej — Nej — Nej — Ja.“

Det var som at høre Evighedsurets Tik-Tak, før det faldt i Slag.

Da Formanden meddelte Resultatet, viste det sig, at Enslevs Nederlag var endnu mere afgørende end ventet. Kun tolv Medlemmer havde fulgt den Mand, der for faa Aar siden havde været Landets næsten enevældige Herre.

Oppe i det Hjørne af Galleriet, hvorfra der nogle Gange under Enslevs Tale blev raabt „Hør“ og „Bravo“, begyndte der Spektakler. „Ned med Præsterne! . . . Leve Enslev!“ lød det deroppefra sammen med en Fløjtes Skingren. Men da rejste Rektor Bohse sig og udbragte med Tordenrøst et Leve for Konge og Fædreland, der hurtigt kvalte Revolutionen paa Galleriet.

„Mødet er hævet!“ forkyndte derpaa Formanden.